

Gemopper in de kerstboom

Op de kleuterschool gingen ze kerstfeest vieren. Daarom had Juf Carla een kerstboom gekocht, 'n hele grote, hij kon haast niet door de deur van de klas. De kerstbomenman kwam hem zelf brengen, hij trok hem met één hand de klas binnen. „ Waar zal ik hem neerzetten?“ vroeg hij aan de kinderen. „ Daar of daar!“ schreeuwden ze door elkaar en wezen alle hoeken aan. „Ik denk,“zei Juf zit een stopcontact voor de lichtjes.”

Jan Willem, die al bijna zes was mocht de doos met kerstversieringen uit de kast halen. Hij zette de doos op een tafel en alle kinderen kwamen er omheen staan. Evelien maakte de doos open. „Oooooch!“ riepen ze allemaal toen het glinsterende spul tevoorschijn kwam. „Zo'n slinger hebben wij ook,“ riep Tanja met haar vinger wijzend. Alle kinderen begonnen nu te roepen en aan te wijzen wat ze thuis ook hadden. Maar een heleboel dingen had niemand. De kerstbomenman zette ondertussen de boom op zijn plaats en hing ook de lichtjes erin. 'n Mooie piek met belletjes eraan had hij er ook al bovenop gezet. Wat was het een grote boom! Hij stond in een groene standaard op de grond en kwam bijna tot aan het plafond. Nu gingen de kinderen zelf de boom versieren.

Heel voorzichtig haalden zij de glinsterende ballen en slingers uit de doos en hingen ze zachtjes in de boom. Juf Carla deed de stekker in het stopcontact en de lichtjes gingen aan. Wat was dat een prachtig gezicht, de boom was heel mooi geworden! En hij rook zo lekker naar dennenbiss, een echte kerstlucht. Er hingen ook klokjes in van rood papier en zilveren sterretjes, die hadden de kinderen zelf gemaakt. Er hingen ook twee kerstmanneltjes in. Het ene mannetje hing bovenaan en het andere mannetje hing helemaal onder in de boom.

Het leek wel of het onderste mannetje boos keek en misschien was dat ook zo. Want toen alle kinderen naar huis waren gegaan, omdat het kerstfeest pas morgen was begon het onderste mannetje te mopperen.

„Waarom hebben ze mij zo laag gehangen ik kan hier niks zien!” „Ik lekker wel,” riep het bovenste mannetje lachend. „Ik kijk over alles heen en ook nog naar buiten, ik heb de beste plaats!” Het mannetje beneden ging nog bozer kijken. „Ik vind het een stomme kerstboom,” mopperde hij. Heel boos wilde hij tegen een tak schoppen en toen plof!.... viel hij uit de kerstboom.

Een zilveren engeltje, dat ook onderaan heen en heel erg was geschrokken begon tegen hem te praten. Met een hoog stemmetje zei ze: „als je boos bent, dan moet je maar weggaan.” „Dat vind ik ook,” riep het mannetje dat bovenaan hing, boze kerstmannetjes horen niet in de kerstboom.

'n Chocoladebeertje ging zich er ook mee bemoeien en zei: „We kunnen toch niet allemaal bovenaan hangen, dan zal de boom van onderen helemaal kaal zijn.” „Dat is geen gezicht,” zei een groen kabouterdje met rode laarsjes. „Als het je niet bevalt, dan hoepel je maar op.” „Nou, ik ga wel weg, hoor,” riep het mannetje en hij liep heel boos de klas uit.

Vlug liep hij de lange gang door en klom door een raampje dat open stond naar buiten. Potverdikkie, wat was het koud!

Het sneeuwde nog ook. Maar goed dat hij zijn laarsjes aan had. Zijn baard zat meteen vol sneeuwvlokken. Hij ging zo hard mogelijk lopen en voelde dat zijn rode puntmuts in elkaar zakte. Opeens hoorde hij kinderen zingen en zag hij een mooie kerstboom voor een raam staan. Vlug klom hij op het raamkozijn en kon zo naar binnen kijken. Wat zag hij daar? Drie kinderen stonden bij de kerstboom te zingen. Hun mama was er ook bij, met een baby op haar arm. „Wat gezellig is het daar,” dacht het mannetje buiten. Maar weet je wat hij ook zag? De kinderen keken nog het meest naar de dingen die onder in

de kerstboom hingen, die konden ze het best zien. En wat zag hij nog meer? Die mama pakte engeltje onderuit de boom, en gaf het aan het baby'tje. Die kraaide van pret omdat ze het even vast mag houden. Toen het liedje uit was, gingen de kinderen naar bed. Het kerstmannetje klom weer van het raamkozijn af. Hij was helemaal niet meer boos. „Wat ben ik dom geweest,” dacht hij. „Was ik maar in de kerstboom gebleven en tevreden geweest met mijn plaatsje. Nu kan ik aen kinderen meer blii maken met Kerstmis.

Verdrietig ging hij op een stoepje zitten. Hij bibberde van de kou en begon ook nog een snotneus te krijgen. Hij dacht aan de mooie kerstboom in de warme klas en ook aan de kinderen die zo blij de boom versierd hadden. Opeens sprong hij op, veegde zijn neus af en lachte weer. „Ik ga weer terug naar de klas,” zei hij hardop. Zo vlug als hij kon, rende hij naar school. Het raampje was nog open en hup, hup, hup wipte hij naar binnen. Blij rende hij de

gang door en huppelde met een vrolijk gezicht de klas in. De klokjes in de kerstboom begon van blijdschap te klingelen, en het leek wel of de ballen slingers nog meer gingen glinsteren. „Hallo!” riep het zilveren engeltje, „ Ben je er weer?” Het kerstmannetje dat bovenin de boom hing, viel haast van blijdschap naar beneden. Ze waren allemaal heel blij dat het mannetje terug gekomen was. „Wil je op mijn plaats hangen?” vroeg het bovenste kerstmannetje vriendelijk. „ Nee hoor, ik ga weer op mijn eigen plekje.” Met een klein sprongetje kwam hij in de onderste takken terecht. Wat vond hij het nu heerlijk om daar weer te hangen. Toen de kinderen de volgende dag op school kwamen, zagen ze hem meteen. „Kijk eens juf, gisteren keek hij boos, en nu lacht hij.” Alle kinderen keken naar hem. Gelukkig maar, dat ze niet wisten dat hij gisteravond weggelopen was. Nu wist hij dat elk plaatsje in de kerstboom even fijn is. Het maakt geen verschil of je boven of onderaan zit. Als je de kinderen maar blij maakt die bij de kerstboom staan.

